

ההריון נפל על שולה כרעם.

אמנון התכחש לאבהותו על הילד.

איך יכלה להוכיח שהוא האב?

בסניף שבו היא עובדת, הודה אמנון, "אבל אף פעם לא היה לי אתה שום דבר. היא בחורה נחמדה, והיתה מחייכת יפה, ואולי פעמיים לקחתי אותה טרמפ כאשר יצאנו יחד מהבנק, אבל זה הכל. לא יחי סים, ולא ילדים."

צלקת

בצורת פרפר

כ אשר שמעה שולה על כך, הביאה את בנה למשרד עורכי-הדין, "תראה אותו", אמרה, "האין הוא דומה כשתי טיפות מים לאמנון?" עורכי-הדין הסתכלו בחינוק ואמר, כי נדמה לו שיש דמיון, אבל בית-המישפט לא יפסוק אבהות על סמך זה בלבד.

"האם אין שום דרך מדעית להוכיח כי אמנון הוא האב?" שאלה שולה. ועורך-

בהריון, ידעה שזוהי ההזדמנות האחרונה ללדת ילד מאמנון. היא כבר השלימה עם העובדה כי פרידתם אינה אלא עניין של זמן, וכדי שישאר לה משהו מסיפור אהבה זה רצתה בילד.

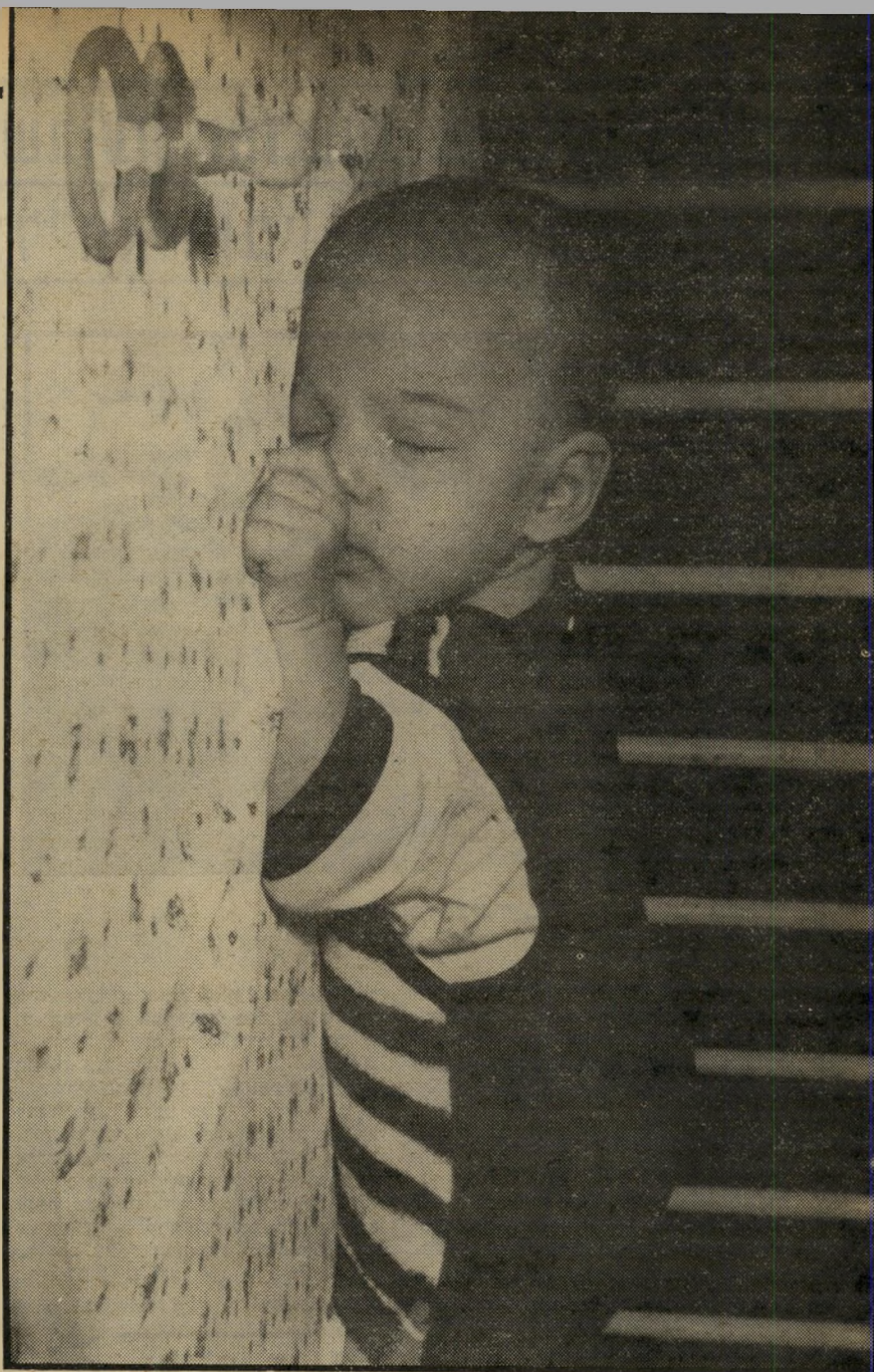
היא לא ידעה כיצד תוכל לגדלו. מישהי פחתה לא תסכים לעולם להרפה של היות בתם אם בלתי-נשואה, ולא תעזור לה. אך היא קיוותה כי תצליח לשמור על מקום עבודתה בבנק, ובמשכורתה תוכל לגדל את ילדה ולחיות בכבוד.

כאשר ניער אמנון את חולצתו והתר כונן לפתוח את דלת המכונית. השפילה שולה את עיניה ואמרה לו: "אמנון, יש לי משהו לאמר לך. אני בהריון, ואני רוצה את הילד. אינני מתכוונת לעשות הפלה, אפילו אם תעזוב אותי ביגלל זה!" אמנון קפא לרגע על מקומו. "אני לא מאמין!" אמר לה, "הרי הבטחת לי להיזהר, וחמש שנים הכל היה בסדר. מה קרה פתאום?"

"אני רוצה בילדך," אמרה שולה. הדם

מדוי הוא

אביא'לה שלי

פרקטיקה קפזן

הוכחה ביולוגית

עלה ללחיני של אמנון והוא צעק: "זה לא ילדי! אפילו אם יוציאו אותי להורג לא אודה באבהותי. אלך לגרדום ולא אכיר בממזר!"

שטופת דמעות הגיעה שולה לביתה ו נשאה במיטתה יומיים. היא לא הופתעה מתגובתו של אמנון, אבל העם והשינאה שביצבו מדבריו הבהילו אותה.

כאשר נולד אורן, ראתה שולה בכל תו מפניו את דמותו של אמנון. וכאשר משכורתה לא הספיקה לה למטפלת, לי רופא-ילדים ולשירות-חיתולים, החליטה לפנות לעורך-דין. "אולי זה לא כל כך מסורי, אבל זה בכל זאת בנו, וחובתי הראשונה היא לילדי," אמרה לעצמה ו פנתה לעורך-דין.

אחרי ששמע את סיפורה השעין עורך-דין את סנטרו על כך ידו ושאל את שולה: "יש לך מיכתבים מאמנון?"

"לא," ענתה שולה. "יש לך מתנות ממנו?" שולה היו שני צמידים וזוג עגילים שהביא לה אמנון כמתנות יום-הולדת. אך הוא קנה את המתנות בעצמו, והיא אפילו לא ידעה היכן קנה אותן. איש ממכריה לא ראה אותם יחדיו, והיא לא הכירה אפילו אחד מחבריו. "איך נוכיח שהייתם נאהבים, אם נכחיש זאת הגבר?" שאל עורך-הדין. "אינני יודעת," אמרה שולה ועיניה זלגו דמעות.

עורך-הדין נפגש עם אמנון ושוחח אתו על תביעתה של שולה, אך כצפוי הכחיש אמנון את כל הסיפור. "אני באמת מכיר אותה מהבנק. יש לי חשבון

היכן היא מבלה את הפסקת-הצהריים שלה, ואפילו חברתה הטובה לא ידעה על הרומן שלה עם אמנון.

ההריון נפל עליה כרעם. היא סיפרה על כך לאמנון, והוא ביקש ממנה שתבצע הפלה. "אינני רוצה עוד ילדים, אם לא תעשי הפלה, אעזוב אותך!" אמר אמנון.

שולה הוציאה את הסכונותיה, התגברה על פחדה ועברה את הניתוח. יחסיה עם אמנון נמשכו כרגיל. הוא היה אוסף אותה להפסקת-צהריים בחורשה, ולפעמים, כאשר מוגיה-אוויר היה גרוע, לקח אותה לדירת אחד מחבריו או קרוביו. מעולם לא פגישה איש מהם, ואף פעם לא היתה בביתו של אמנון. כמו בסיפורים הקלאסיים, היתה שולה האשה האחרת מהרחוב האחורי, קשורה לגבר נשוי שלא רצה לעזוב את אשתו.

מפעם לפעם היתה שולה חולמת בהקיץ כי אמנון בכל זאת יסכים לתת לה יותר, אך ידעה שאל לה לצפות לכך. עברו שנים, הפגישות היו קבועות אך רחוקות יותר ויותר. כבר לא נפגשו כל יום, אלא רק פעמיים בשבוע. ככל שבגרה אהבתה של שולה ותולתה באמנון, כך הרגישה כי הוא מתרחק ממנה.

"לא אכיר

בממזר!"

ש ודעה היתה כבר בת 32. השנים לא היו טובות אליה, וחרטו תווי עצב וסבל בפניה. כאשר גילתה שוב כי היא

ש ודעה נשממה את ניחוח העשב, לחצה אליה את זרועו של אמנון וידעה כי זוהי הפעם האחרונה. לא היו לה אשליות. היא ידעה כי ברגע שתספר לאמנון שהיא בהריון, ינטוש אותה לנצח. היא גם לא היתה יכולה להתלונן שלא הזהיר אותה על כך.

כאשר הזמינה אמנון לראשונה לצאת אתו לטיול במכוניתו, סיפר לה הגבר גבתי הקומה כי הוא נשוי, "תראי, שולה," אמר לה, "אני לא רוצה לשקר לך. את יקרה לי, אבל אני אהב את אשתי, ויש לנו שלושה ילדים נהדרים. אני אף פעם לא אעזוב אותה." שולה נכנעה לתנאים ש הציב אמנון לאהבתם. הם היו נפגשים בי הפסקת-הצהריים של שולה. כאשר היו שקרי הבנק שבו עבדה נסגרים, מיהרה שולה לסימטה הצרה שמאחור, שם חיכה לה אמנון במכונית הפאר שלו. הם היו נוסעים לחורשה הקרובה לעיר, שם היתה אמנון מניח את הכריכים והמשקאות ש הביא אתו על הדשא, ואחרי ששאלו היו מתנים אהבה בחיק הטבע, מתחת לאחד העצים.

כמה חודשים אחרי פגישתם הראשונה נכנסה שולה להריון. היא הלכה לבדיקה, והרופא הסביר לה כי נותר לה חודש בלבד לבצע הפלה. שולה היתה על בת 28. בחורה ממוצעת-קומה, שהתגוררה עם הוריה. מישפחתה המסורתית דחקה בה להתחתן עם בחור טוב ולהקים מישפחה. שולה אפילו לא רמזה להוריה על יחסיה האסורים עם הגבר הנשוי. זה היה סודה הבילעדי. איש מחבריה בבנק לא ידע